

הבעל הניצח

בעולם הקולנוע אפשר לעשות קאריירה בשתי דרכים. האחת היא נוכח המצלמות, תוך עבודה מאומצת וקדחתנית. האחרת היא בטורי הרכילות, תוך כדי נישואים מוצלחים ומפורסמים. הייתרון שבשיטה השנייה הוא שכאשר חולף גיל הנישואין, אפשר עדיין להתפרנס לא רע מן ה"זיכ"רונות, שאותם ניתן לפרסם בכתב, בעל-פה, בכל אמצעי-תיקשורת שהוא.

אחד שגילה זאת לאחרונה הוא אדי פיישר. אליל-נוער לתקופה קצרה (לפני כ־20 שנה), שסיפק לעולם כמה להיטים מתקתקים. הוא התפרסם הרבה יותר, ב"רובי העולם, כבעלן של כמה שחקניות קולנוע ידועות ביותר כמו אליזבת טיי לור, דבי ריינולדס וקוני סטיבנס.

שעה שהראשונה ממשיכה להעסיק את הרכילאים, באשר הם, בזכות עצמה, הש"ר ניהל זכתה בקאריירה מחודשת על במות ברודוויי במחזמר מצליח (אייזן) והשלי"שית, קוני סטיבנס, פוסחת על הסעיפים שבין מישהק לשירה על המסך הקטן, גראה היה שפיישר עצמו נזנח לאנחות. עד אשר, לפני זמן קצר, הוזמן לארח יחד עם המנחה מייק דאגלס בתוכנית-טלוויזיה סופרלרית באמריקה, ותוך כדי תינוי צרות העבר, הפך שוב מוקד הורקרים.

פמים והימורים. כך למשל, סיפר אדי בתוכנית כיצד התמכר לסמים עוד לפני 20 שנה, כשאיבד לפתע את קולו באמצע סידרת-הופעות, והסם הורק לו עלידי רופא בלתי-זהיר. מאז נזקק למי"ס פר וריקות ביום והיה תלוי בו לחלוטין, עד אשר הוזהר שאם יממדי בהתמכרות, לא יחיה יותר משישה חודשים.

שיגעון אחר משלו, אשר התפתח למי"ס מדים מוזנומנטאליים בתוככי כנופיית סי"גטרה, שבה היה חבר-כבוד, היה שיגעון ההימור. והוא סיפר ש"הצלחה" להפסיד בלילה אחד יותר מ־125 אלף דולר.

כאשר נשאל מדוע התחרט, ולא עמד בהחלטתו לפרוש מעולם הבידור, הסביר פיישר: "אדם חייב לעבוד, והעבודה הי"סידה שאני מסוגל לעשות היא לשיר". חוץ מזה, אם כי אינו רוצה לעשות רושם שחצני, הוא סבור שהיום, בגיל 47, הוא נשמע טוב יותר מאשר אי פעם.

אשר לנשותיו, והשאלות בנושא זה היו בלתי-נמנעות: הוא משבח את שלוש"ת. דבי ריינולדס היא "בלתי-שכן התמודה ביותר שהכרתי" (בתם המשותפת מופיע עתה על בדי תל-אביב, בשמפו בדמות נערה, שמוחלת בדבריה תיו מעלים סומק בפני כל בתישכן); אליזבת טיילור כבשה את לבו הרבה יותר מאוחר מכפי שסברו אנשים; ואילו קוני סטיבנס, "הב" חורה הכי נחמדה שהכרתי... הבאנו ל"עולם שני ילדים אבל לא הצלחנו להגיע אפילו לשני ימים מאושרים יחד".

אין דבר, אולי האשה הבאה תביא עימה את הישועה.

תדרין

תל-אביב

*** אה* הסנרק חלק ב' (פאר ו" אלנבי, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה וברושלים): כיצד הופך הדון החדש ל" מפלצת חסרת-אנושיות, על רקע התורים מקסימים לעבר, כשעקרה המישפחה מ" איטליה ל"איטליה הקטנה" הלא הוא הרובע האיטלקי בניו-יורק. בימוי מעולה, תסריט מיקצועי וכמה שחקנים שאי-אפשר לשכוח.

ירושלים

*** אה* לילה ולילה (הבירה, אר" טליה) פיר פאולו פאוליני, שזנא הנשים ואוהד השמאל, מביש גירסה גסה למדי ו" לעתים דוחה לפי קנה-המידה ההגיגיני ה" מקובל, של סיפורי אלף לילה ולילה. למי שאינו איסטניס, זהו תרגום ויוואלי מעולה של אווירת הסיפורים האירופיים ביותר ב" עולם הערבי.

חיפה

*** אה* כותרת ראשית (רון, אר" צות-הברית): הומור מר וסקרטי בבוטה ביילי ויילדר מופנה לעבר העיתונות ועושי" הכותרות. ג'ק למון וולטר מתאו משתדכים בהצלחה.

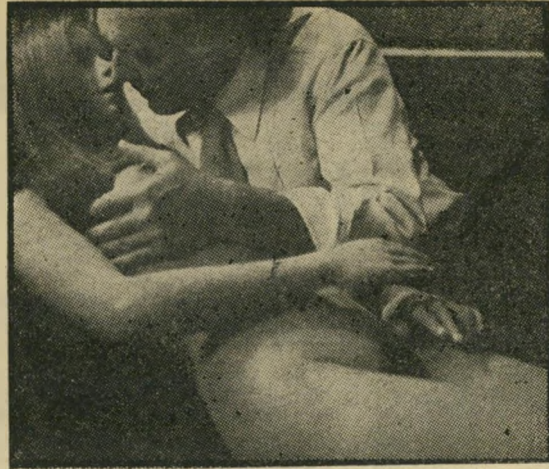
הבובה

האירוטית

בגודל טיבעי (תכלת, תל-אביב, צרפת) — כשהיה לואיס ברלנגה נתון תחת מגף הצנזורה הספר-דית, ונאלץ להתחכם ולרמוז בלבד בסרטיו, נחשב כבמאי סרקסטי וצורב. עתה, משנמלטה לזמנמה מן המגף לצרפת, נראה שאיבד במיקצת את עשתונותיו והוא זקוק לתקופת צינון, עד שישוב לאיתנו.

כי בסרט זה מנסה ברלנגה יחד עם התסריטאי שלו, רפאל אזקונה (גם הוא ספרדי, הסובל מאותו מצב נפשי עצמו), לומר ולהראות כל מה שלא הותר לו עד היום. עלילתם מספרת על רופא-שיניים המזמין לעצמו בובה יפאנית, העתק מדוייק של יפהפייה בשר-יודם ומעדיף אותה, בסופו של דבר, על אשתו החיה, משום שהבובה אינה מת-לוננת, אינה מתווכחת, ונכנעת בכל.

מישל פיקולי, המתמחה לאחרונה בגילום בורגנות סו"טה, מתאר להפליא את הידרדרותו של רופא השיניים. הבובה בליצידו היא חפץ אירוטי בנוי להפליא, אבל הסרט כולו נראה כאוסף של שיגעונות פרטיים של יוצריו, שיג-עונות שאינם מתארגנים בהכרח לרעיונות מגובשים, אם כי

מישל פיקולי ובובתו — טובה מאשה חיה

יש בהם חומר להירהורים ומחשבות, למי שמסוגל לעמוד בפני האנטיפאטיה הראשונית שהם מעוררים.

כמה טוב

לסבול

רעידת-אדמה (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — זוהי התגש-מות חלומותיו של כל מאזוכיסט:

שעתיים על טהרת הסבל, לא רק של הדמויות על הבד, אלא גם של היושבים באולם.

כי העינוי העיקרי הוא פעלול חדש בשם סנסוראונד, מערכת-ענק של רמקולים, השולחים אל האולם גלי-קול בתדירות נמוכה ובעוצמה גבוהה, במטרה ליצור את הרושם שהאדמה אומנם נפערת תחת רגלי הצופים. הרושם אינו משכנע ביותר, אבל המהומה והרעש יוצ"רים תחושת אי-נוחות ברורה.

מי שאינו מסתפק בסבל זה, יכול לשאת עינוי ולהת"בונן במסך, שם מתיימרים להציג לפניו רעש-אדמה המחסל את העיר לוס-אנג'לס כולה.

עוד אסון קולנועי עם תסריט שיגרת, שיטחי ושוך (אחד משני מחבריו הוא מאריו פוצו, אבי הסנדק), הנע בכבדות בין כתריסר דמויות האמורות להוות חתך של אוכלוסיית הכרך. ביניהן: צ'רלטון הסטון, מהנדס מהולל, המהלך בין ההרסיות כאנדרטה סהרורית; אווה גארדנר, העושה עוול לעבר המפואר שלה, בסירובה לפרוש מן הבד; ז'ניביב ביז'ולד מחמשת כל העת את הדרך מן האול"פן החוצה, לסרט מוצלח יותר.

את התפקידים הראשיים בסרט ממלאים הדיקט והקר"טון, שאילו עין בלתי-בוזחת יכולה להבחין בקיומם

הסטון ומזכירה — הסכנה היא לאוזנים

במקום הבטון והלבנים. אין זה פשע להשתמש בתיאורות במקום במוצר האמיתי, וכאן מובן שלא היתה אפילו ברי"רה. הפשע הוא לעשות זאת בצורה שקופה כל-כך. אבל מה אפשר לדרוש מסרט, המתיימר לשרוף עיר שלמה במחצית התקציב שנדרש כדי להעלות באש מיגדל לו-הט אחד?

יוכנו של

ספר-נשים

שמפו (סטודיו, תל-אביב, אר" צות-הברית) — הדרך היחידה להתייחס ברצינות למהתלה זו היא להאמין, כפי שמנסה הסרט להדגיש, כי מדובר אומנם באנדרטה לנורמות-המוסר של שנות השישים המאוחרות באמריקה — עידן שהניב, כנשיא, את ריצ'ארד ניקסון.

אם כך הדבר, נראה שהאל (הארולד ומוד) אשבי, הבמאי, ורוברט (צ'יניה-טאון) טאון, התסריטאי, בזים לתקופה זו מעומק הלב. גיבורם בסרט זה, שצריך כנראה להיות גם ייצוגי במידה כלשהי, הוא ספר-נישים (וארן ביטי) הרוקד בעת-בעונה-אחת על שלוש התונות, ואינו בוהל גם במציאות מן הצד. כל זאת, שעה שהוא מתאמץ למי"צוא את הממון הדרוש לפתיחת סלון-תיסרוקות משלו.

מין וכסף הם שני הנושאים היחידים המעניינים אותנו — ואת הסרט. זהו ברנש שכל-כולו מתרכז באבר הפעיל תמיד, ואילו הנשים הרבות בחייו אמטרות להוות מעין חתך של האשה האמריקאית בכלל: האחת (גולדי האון) בלונדית ילדותית הזקוקה לסרט שלם כדי להתפכח; השנייה (לי גרנט), נשואה מתוסכלת תבוגדת בעל בוגדן עם פרי-הרבעה מיקצועי; השלישית (ג'ולי כריסטי), פרי-פריט שבוחרת בביטחון כלכלי וריגשי, גם אם הוא מתגלם בגבר העומד על סף הזיקנה. דרך אגב מציג הסרט נערה נוספת, בת הדור החדש (קארי פישר, בתה של דבי ריי"נולדס), השונאת את הוריה ומשתגלת כדי להוכיח זאת; אורגיות כמעט נועזות, מסיבות-התרמה פוליטיות כימעט"נלענות, וכן הלאה.

ביטי, כריסטי ווורדן — כמעט מיני

את הריפרוף החדשני בהגשה צריכה, כנראה, לאון הכאריזמה של השחקנים, שנדרשים להציג את ריקנות דמויותיהם כבעלת משמעות, אבל אינם מצליחים במשי"מה. יוצא דופן אחד הוא ג'ק וורדן, איש-עסקים קשוח כלפי חוץ, אכול ספיקות של גיל הביניים מבפנים, והמום מהתמוטטות עולם וערכים שניראו בעיניו מקודשים. מה באמת קרה בשנות השישים — לא הוא ולא הקהל יבינו בסרט זה.